Temps Ordinari - Setè diumenge

Per Administrador el dg., 19/02/2017 - 09:00

Lv 19,1-2.17-18
1Co 3,16-23
Mt 5,38-48

Aquesta setmana continuem el bloc dels sis “sabeu que van dir…doncs jo us dic…”. Avui fan referència a la nostra relació amb els altres quan la convivència o la situació es fan complicades. I apareix la gran crida a una radicalitat difícil d’empassar-se: “jo us dic: ‘estimeu els enemics’”…Però el més interessant és que això no es planteja com un ‘desafiament moral’ a acomplir sense més explicació, sinó que, pel contrari, es presenten les raons per les quals té sentit aquesta radicalitat. I les raons que dóna Jesús no són utilitaristes, del tipus “si feu això tindrem un món més pacificat”, o “no hi haurà més guerres”, sinó que remeten a la nostra pròpia experiència de Déu. Podem dir, d’alguna forma, que se’ns convida a pouar dins el més profund de la nostra experiència de Déu.

1) La primera cosa que fonamenta el que Jesús diu és l’experiència que Déu és generós, desbordant, contínuament dóna la vida i “fa sortir el sol sobre bons i dolents”, no mesura, no passa contínuament comptes… Davant aquesta experiència de la magnanimitat del Pare per a tots nosaltres, ¿no queda com ridícul i fora de lloc que anem nosaltres passant comptes veient si aquest o aquella són ‘amics o enemics’, si m’han fet això o allò…?

És cert que la justícia ha d’estar present i l’hem de reclamar amb força. És cert que la injustícia allunya dels plans de Déu i genera patiment i indignitat. Però malgrat això, apareix aquí com una invitació a tenir un cor ample, generós, que supera el mal a base de bé, desborda per la seva bondat…

Em puc preguntar quines coses canviarien en la meva vida, en les meves relacions, si mesurés menys, si tingués més magnanimitat (que literalment vol dir ‘ànima gran’…)

2) El segon fonament d’aquesta radicalitat a la que ens crida Jesús és l’experiència de ser “fills del vostre Pare del cel”, un Pare que ja hem vist com és. Ser fills vol dir tenir l’aire de família del pare d’on prové la pròpia família. Vol dir compartir alguns trets que recorden i ens identifiquen com a membres de la mateixa família. No serem veritables fills si la nostra vida ens porta per camins ben diferents, oposats, als que caracteritzen aquell ‘aire de família’ que l’identifica.

Ser fills del Pare del cel ens convida a tenir present aquests trets essencials que hom adquireix per òsmosi, per contagi en la simple convivència familiar. Em puc preguntar si tinc prou tracte amb Déu i la seva gent com per agafar, cada dia més, aquest ‘aire de família’ que em faci més semblant a Ell. Un aire de família que ens ha de permetre entendre per què l’evangeli pot acabar avui dient: “sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial”.

I em puc preguntar ara:
- En què experimento jo que Déu és ‘bo del tot’? Quina experiència de la seva bondat tinc jo? Com puc fer per conèixer més aquesta bondat del Pare del cel de la que es parla avui? Com ha de ser la meva pregària i què he de fer en la meva vida per experimentar aquesta bondat del Pare?
-i per a mi, aquest ser ‘bo/na del tot’ què vol dir? En què ho puc concretar en la meva vida...?

3) I finalment, la tercera experiència que fonamenta aquesta radicalitat de la bondat que proposa Jesús en les relacions amb els altres, ens l’ofereix la segona lectura. En efecte, sant Pau avui ens fa un recordatori ben important: “¿no sabeu que sou un temple del Déu i que l’Esperit habita en vosaltres?”. Certament és una afirmació forta i plena de conseqüències per la nostra vida.

- En primer lloc, com podem fer perquè l’Esperit s’hi trobi ‘com a casa’ en el temple del nostre cor? Com hem de cuidar el nostre cor perquè sigui una llar ben agradable i preparada per acollir aquest ‘*dolç hoste de l’ànima*’ que cantem per Pentecosta? Potser amb un cor sempre neguitejat i dispers, l’esperit no acabarà de tenir temps per entrar i conduir la meva vida…

- en segon lloc, si estem habitats per l’Esperit, en què es nota en la meva vida? Quines accions, quines actituds tinc en la meva vida manifesten que l’Esperit és present i actua en el meu cor? O, al contrari, quins obstacles poso perquè l’Esperit es manifesti en la meva vida?

- i en tercer lloc, puc mirar com aquesta afirmació, “sou temples de l’Esperit’, i encara més ‘el temple de Déu és sagrat’, s’aplica no només a mi, sinó als altres. Potser avui se’m convida a percebre la immensa dignitat de totes les persones, que son, elles també, ‘temples de l’Esperit’… En alguns casos potser tal o tal persona tindrà aquest “dolç hoste de l’ànima més desatès, o l’impedeix actuar i manifestar-se… Però em puc preguntar si veig aquesta profunda dignitat no només en les persones que em resulten agradables, sinó també en les “descartades” de la nostra societat, i en les víctimes d’un sistema que exclou tantes persones… Si totes elles són ‘temples de l’Esperit, si són sagrades… ¿com és que sovint som tan indiferents amb la seva sort? Que el Senyor ens ajudi, doncs, avui, a veure que la bondat immensa i desconcertant de Déu, el nostre ser fills seus, i ser Temples de l’Esperit, ens porten a ser també magnànims, amples de cor, generosos, i alhora compromesos profundament amb

la sort dels descartats i menyspreats per la nostra societat.
Que aquest Esperit que habita els nostres cors ho pugui fer més realitat en la nostra vida.
Amén.

ETIQUETES
TEMPLE AMOR